

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/7/2013
Identifikačné číslo spisu:	8012200144
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8012200144.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu PhDr. T. B. , trvale bytom D., právne zastúpeného JUDr. Danicou Borisovou, so sídlom Košická 2, Prešov, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava (predtým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska 33, 080 05 Prešov), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-188/KDI-BCP-2011 zo dňa 20. januára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/3/2012-20 zo dňa 8. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/3/2012-20 zo dňa 8. novembra 2012 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. KRP-P-188-002/KDI-BCP-2011 zo dňa 20. januára 2012 z r u ť u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu 68 € na náhradu trov konania do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Rozkazom o uložení sankcie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresného dopravného inšpektorátu v Prešove zo dňa 12. októbra 2011, č. k. ORP-P-1152/OD12-PO-2011 a po podanom odpore rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresného dopravného inšpektorátu v Prešove zo dňa 13. decembra 2011, č. k. ORP-P-1152/OD12-PO-2011 (v napadnutom rozsudku je nesprávne uvedené Okresný dopravný inšpektorát Prešov v Snine a č.p.: ORP-P-1192/OD12-PO2011) bol PhDr. T. B. (ďalej aj žalobca) uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len Zákon o priestupkoch alebo ZoP), pretože svojim konaním porušil § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o

zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len Zákon o cestnej premávke alebo ZCP) tým, že

dňa 11. septembra 2011 v čase o 16. hodine v obci Prakovce, ako vodič motorového vozidla značky Mitsubishi, ev. č. U., prechádzal cez križovatku smerom na Gelnicu, pričom nerešpektoval pokyn vyplývajúci z dopravného značenia „P2-Stoj, daj prednosť v jazde!“ a križovatkou prešiel bez zastavenia vozidla.

Za tento priestupok bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. c/ ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 60,- Eur a zároveň bol podľa § 79 ods. 1 ZoP zaviazaný uhradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, na základe ktorého Krajský dopravný inšpektorát v Prešove rozhodnutím č. p.: KRP-P-188-002/KDI-BCP-2011 zo dňa 20. januára 2012 zmenil jeho výrokovú časť tak, že vypustil časť textu výroku prvostupňového správneho orgánu: „Týmto konaním porušil pravidlá cestnej premávky závažným spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. j/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.“ a nahradil ho nasledujúcim textom: „..Týmto konaním porušil pravidlá cestnej premávky závažným spôsobom podľa § 137 ods. 1 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov...“. V ďalšej časti odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Prešove na základe žaloby žalobcu preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu podľa § 247 a nasl. O.s.p., pričom dospel k záveru, že postup pred vydaním napadnutého rozhodnutia i samotné napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné a preto ho podľa § 250j ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že preskúmaním žalobou napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj prvostupňového správneho rozhodnutia zistil, že výrok prvostupňového rozhodnutia je formulovaný tak, že nie je v ňom uvedená formulácia „uznaný vinným“, ale z obsahu vyplýva, že žalobca ako účastník cestnej premávky „neposlúchol pokyn vyplývajúci z dopravnej značky „P2 Stoj, daj prednosť v jazde!“, a týmto konaním porušil pravidlá cestnej premávky závažným spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. j/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a tým sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch“. Z tejto formulácie vyplýva, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Okresný dopravný inšpektorát Prešov považuje obvineného za vinného zo spáchania tohto priestupku. Aj keď pre zamedzenie takýmto námietkam by bolo vo výroku jednoznačne potrebné uviesť výrok o uznaní viny, súd nepovažoval absenciu presnej formulácie za takú vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť tohto rozhodnutia.

V súvislosti s ďalšími námietkami krajský súd konštatoval, že preskúmaním veci nezistil žiadne pochybenia v postupe správneho orgánu. Správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutočný stav veci, a tento aj po právnej stránke správne posúdili, preto krajský súd považoval napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného v súlade so zákonom. Zo správy o výsledku objasňovania priestupku jednoznačne vyplývalo, že žalobca dňa 11. septembra 2011 v čase o 16:00 hod. ako vodič osobného motorového vozidla značky Mitsubishi v obci Prakovce prechádzal cez križovatku smerom na Gelnicu, kde na križovatke nerešpektoval dopravnú značku „Stoj, daj prednosť v jazde!“ a križovatkou plynulo prešiel. Žalobca, aj keď do správy o výsledku objasňovania priestupku uviedol, že na STOP-ke zastavil a žiadneho priestupku sa nedopustil, v čase dokumentovania priestupku až do vydania rozkazu o uložení sankcie za priestupok zo dňa 12. októbra 2011 svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Jeho argumentácia, že síce svojím vozidlom nezastavil pred hranicou križovatky, ale už skôr na mieste, z ktorého mal potrebný rozhľad, ale na toto miesto členovia hliadky PZ nemohli zo svojej pozície reálne vidieť, a preto nemohli rozhodnúť o protiprávnosti jeho konania súd považuje za účelovú obranu. Žalobca pri zastavení policajnou hliadkou do správy o výsledku objasňovania, v odpore, pri výsluchu, v odvolaní, ani v žalobe neuviedol, kde presne zastavil na značke STOP, že sa jednalo o miesto, z ktorého mal náležitý rozhľad, ale napriek tomu sa nejednalo o miesto, na ktoré členovia hliadky PZ zo svojej pozície mohli vidieť. Výpovede svedkýň aj vzhľadom na časový odstup od spáchania dopravného

prostriedku krajský súd nepovažoval za hodnoverné. Súhlasil s názorom správnych orgánov, že žalobca mohol žiadať už pri zastavení jeho vozidla a spisovaní záznamu o vypočutie spolujazdkyň za účelom vyvrátenia podozrenia zo spáchania priestupku.

Podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie vyplýva z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené.

III.

Odvolanie, vyjadrenie

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Uviedol, že neexistuje objektívny dôkaz o priestupku - videozáznam, rozhodnutie je podľa jeho názoru založené len na domnienkach, pričom aj z tých boli preferované tie, ktoré boli obsiahnuté vo výpovediach príslušníkov Policajného zboru.

Z týchto dôvodov žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/3/2012-77 zo dňa 8. novembra 2012 buď zmení tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie alebo zruší rozsudok Krajského súdu v Prešove a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje na správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku navrhol tento potvrdiť. Opakovane uviedol, že bolo jednoznačne preukázané porušenie dopravných predpisov zo strany žalobcu, ten sa nijakým spôsobom nezbavil viny, hoci tak urobiť mohol.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie 8. novembra 2012. Odvolací súd, napriek zisteným pochybeniam, nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie, a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 26. júna 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ ZoP na vyššie uvedenom skutkovom základe, za ktorý mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. c/ ZoP uložená sankcia

- pokuta vo výške 60,- Eur a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

Podľa § 2 ods. 1 ZoP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j/ ZoP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto) iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ ZCP účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 22 ods. 2 písm. d/ ZoP za priestupok podľa odseku 1 písm. j/ možno uložiť pokutu od 60 Eur do 300 Eur a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Podľa § 77 ZoP, výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti o uložení ochranného opatrenia, o nároku na náhradu škody a o trovách konania.

Podľa § 137 ods. 2 písm. g/ ZCP, porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je prejazd cez križovatku na signál STOJ! dávaný policajtom alebo inou oprávnenou osobou, alebo vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej iba SP), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov.

Podľa § 51 zákona ZoP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu Najvyšší súd SR ako súd odvolací zistil, že správne orgány neaplikovali správne najmä ustanovenia zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov na vzniknutú situáciu, najmä na posúdenie skutku.

Zo skutkových zistení vyplýva, že žalobca (a podľa neho tak mali vypovedať aj traja svedkovia, ktorí sa s ním viezli vo vozidle v čase spáchania skutku - L. T., D. B. a J. B., avšak zo spisu to nevyplýva) tvrdil, že vozidlo zastavil pred značkou Stoj, daj prednosť v jazde!, a dvaja príslušníci Policajného zboru npor. V. A. a npor. T. Q. tvrdili opak, na základe čoho bol žalobca uznaný za vinného, hoci uviedol už uvedených troch svedkov, ktorí mali potvrdiť jeho verziu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací spravujúc sa citovanými ustanoveniami zákonov, sústredil pozornosť na úplnosť a dostatočnosť zisteného skutkového stavu ako podkladu pre výrok rozhodnutia o priestupku.

Z administratívneho spisu vyplýva, že svedkyne L. T., D. B. a J. B., resp. ich výpovede, boli označené za tendenčné, účelové, hoci vôbec nedostali príležitosť, aby sa vyjadrili k podstate veci, teda k podstatnej otázke, či žalobca pred značkou Stoj, daj prednosť v jazde!, ním riadené vozidlo zastavil alebo nie - ako tvrdili príslušníci polície, križovatkou prešiel plynule a bez zastavenia.

Zo záznamu o podaní vysvetlenia uvedených svedkýň niet pochybností o neprofesionalite, jednostrannosti a nezákonnosti vedenia výsluchu vypočúvajúcim kpt. JUDr. F. G., ktorý napriek právnickému vzdelaniu druhého stupňa svedkyne vypočúval v rozpore so zásadou prezumpcie neviny a kládol im otázky typu: „Viete uviesť farbu vozidla, v ktorom ste sa viezli a ktoré viedol PhDr. T. B. v čase, kedy sa mal dopustiť priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tým, že nerešpektoval pokyn vyplývajúci z dopravnej značky Stoj!, daj prednosť v jazde?“

Teória trestného práva procesného, ktoré možno takmer v plnej miere uplatniť i v procese objasňovania priestupkov v súlade s judikatúrou nielen Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale aj s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, zakazuje vypočúvajúcemu klásť sugestívne, čiže navádzajúce otázky a otázky kapciózne - klamlivé, ktorými sú aj tie, ktoré bez právoplatného rozhodnutia správneho orgánu tvrdia, že sa dopustil priestupku.

Spochybníť výpoveď svedka kladením otázok, na ktoré nemusí poznať odpoveď a tým dosiahnuť spochybnenie jeho vierohodnosti sa však nemusí týkať len uvedených svedkýň, pretože rovnako ako si uvedené svedkyne nepamätali určité detaily, na ktoré boli vypočúvajúcim dopytované - napr. značka, farba, typ vozidla, tvar križovatky a podobne, tak aj obaja vypočúvaní príslušníci na otázku, kto sa viezol so žalobcom vo vozidle, nevedeli uviesť správnu odpoveď tvrdiac, že sa do vnútra vozidla nepozerali.

Už z týchto pochybností, ale najmä z dôvodu neúplne a preto nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, odvolací súd dospel k záveru, že námietka žalobcu ohľadne úplného a správneho zistenia skutkového stavu je opodstatnená, ovplyvňuje následne i právne posúdenie konania žalobcu a skutočne favorizuje, bez odôvodnenia, postavenie a výpovede príslušníkov polície.

V priestupkovom konaní, ak má byť objektívne, profesionálne a nestranne vykonané nesmie dôjsť zo strany zakročujúcich príslušníkov k prekročeniu určitých medzi stanovených zákonom určujúcich, ako zákrok vykonať.

Najmä v prípade prítomnosti viacerých svedkov údajného priestupku je nevyhnutné svedkov ihneď na mieste alebo na policajnej stanici vypočuť a tým dosiahnuť účel priestupkového konania a dokazovania v ňom.

Konštatovania žalovaného, prvostupňového správneho orgánu objasňujúceho priestupok i krajského súdu o tom, ako mal žalobca predložiť dôkazy ihneď, ba dokonca ich aj vykonať (označenie svedkýň, znalecký posudok) opomínajú základnú úradnú povinnosť orgánov objasňujúcich priestupok i súdu preskúmavajúceho konanie a rozhodnutia vydané v priestupkovom konaní, a to konať z úradnej povinnosti prihliadajúc na práva žalobcu - obvineného z priestupku, ktorý sa má právo brániť akýmkoľvek spôsobom uzná za vhodné. Nie je jeho povinnosťou predkladať dôkazy, ba ani na ne upozorňovať. Je to jeho právo a naopak, to je úlohou orgánov objasňujúcich priestupok, ktoré sú za to platené ako orgány štátu z daní daňových poplatníkov.

Neobstojí preto tvrdenie krajského súdu, že výpovede svedkýň aj vzhľadom na časový odstup od spáchania dopravného priestupku krajský súd nepovažoval za hodnoverné, pretože ich výpovede neobsahovali nič podstatné k prerokúvanému priestupku. Rovnako krajský súd pochybil, keď súhlasil s názorom správnych orgánov, že žalobca mohol žiadať už pri zastavení jeho vozidla a spisovaní záznamu o vypočutí spolujazdkyň za účelom vyvrátenia podozrenia zo spáchania priestupku.

Žalobca síce mohol svoje právo uplatniť, nebolo to však jeho povinnosťou, ako to z kontextu odôvodnenia krajského súdu vyplýva, práve naopak, bolo to povinnosťou orgánov objasňujúcich priestupok, najmä za situácie, keď žalobca nesúhlasil so zistením zakročujúcich príslušníkov polície a vyslovil sa i do správy o výsledku objasňovania priestupku, že sa ho nedopustil a pokutu odmietol zaplatiť. To spochybnilo i výpovede príslušníkov polície, že žalobca po zastavení odpovedal neisto na otázku, aká značka sa nachádzala pred križovatkou.

Príslušníci polície namiesto toho, aby po nesúhlase obvineného z priestupku s uznaním viny na podporu svojich zistení vypočuli svedkyne prítomné na mieste, očakávali, že to navrhne žalobca, ktorý však nebol povinný tak spraviť a navyše ich zistenia spochybnil svojim tvrdením, ktoré uviedol do správy o výsledku objasňovania priestupku. Keď žalobca napokon neskôr na existenciu svedkýň na mieste priestupku upozornil, bol obvinený z účelovosti a vyhýbania sa zodpovednosti za priestupok.

Takýto postup príslušníkov polície vedie k znižovaniu ich dôveryhodnosti pri zakročovaní vo veciach priestupkov, pretože ich úlohou nie je za každú cenu usvedčiť občana - vodiča zo spáchania priestupku, ale objektívne - nezaujato zistiť skutkový stav a v prípade, že skutok je priestupkom, zistiť jeho páchatel'a a potrestať ho.

V opačnom prípade dochádza k situáciám, za ktorých príslušníci polície vystupujú len v pozícii žalobcov, avšak nie ochrancov a pomocníkov, tak ako im to ukladá nielen zákon o priestupkoch, ale aj zákon o policajnom zbore.

Odvolací súd na podklade týchto zistení považoval skutkový stav za neúplne zistený, a to predovšetkým z dôvodu nevykonania navrhovaných dôkazov, ale aj nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, ktoré vykonané boli.

Predovšetkým je potrebné opakovane zdôrazniť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky mal pochybnosti o porušení dopravných predpisov žalobcom tým, že nerešpektoval značku Stoj, daj prednosť v jazde!. Vychádzajúc nielen z tvrdenia príslušníkov polície, ale aj žalobcu a z neúplne a nedostatočne vykonaných výsluchov svedkýň L. T., D. B. a J. B. mohol odvolací súd konštatovať, že sú tu dôkazy svedčiace ako v prospech, tak i v neprospech žalobcu a bez objasnenia ďalších skutočností nie je možné za tohto dôkazného stavu vysloviť, či sa vôbec stal priestupok, pre ktorý sa vedie konanie o priestupku.

Dôkazy - obsah výpovede žalobcu a jeho opakované tvrdenia o jeho nevine majú totiž pre odvolací súd rovnakú dôkaznú váhu, ako tvrdenia príslušníkov polície o tom, že videli žalobcu prejsť a nerešpektovať značku Stoj, daj prednosť v jazde!

Napriek nedostatku finančných prostriedkov policajného zboru na nákup techniky - napríklad kamier -

nesmie byť na ujmu objektívnosti zistenia skutkového stavu v priestupkovom konaní, aby dve skupiny rovnocenných dôkazov boli vyhodnotené v prospech jednej len preto, že ide o dôkaz produkovaný orgánom objasňujúcim priestupok, ktorý z titulu postavenia v pozícii orgánu štátu musí byť považovaný za neomylný a nespochybiteľný.

Žalovaný bude preto musieť zabezpečiť výsluchy uvedených svedkýň v súlade so zákonom, dopytujú sa najmä na podstatnú otázku týkajúcu sa jazdy žalobcu cez inkriminovanú križovatku, a v prípade, ak sa nepodari bez akýchkoľvek pochybností odstrániť rozpor medzi výpoveďou žalobcu a zakročujúcich príslušníkov, resp. i predpokladanými protirečivými výpoveďami svedkýň - spolujazdcov žalobcu, po ich vypočutí bude nevyhnutné zastaviť priestupkové konanie so zreteľom na ustanovenie § 76 ods. 1 písm. a/ ZoP a zásadu prezumpcie neviny a v nej obsiahnutú zásadu v pochybnosti v prospech - in dubio pro reo - uvedenú v ustanovení § 73 ods. 1 ZoP, podľa ktorého občan je obvineným z priestupku, len čo správny orgán vykonal voči nemu prvý procesný úkon. Na takého občana sa hľadí ako na nevinného, kým jeho vina nebola vyslovená právoplatným rozhodnutím.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov, zhodnotiac doposiaľ vykonané dôkazy a preskúmajúc konanie žalovaného i krajského súdu jeho odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 O. s. p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

V.

Trovy konania

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal ich náhradu z titulu zaplatených súdnych poplatkov za žalobu a odvolanie (33 € + 35 €). Náhradu trov právneho zastúpenia mu priznať nemohol, pretože si ju neuplatnil ani nevyčísľil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.